

DE REÛNIE

*Men kan al jaren mensen als vrienden hebben en het nog steeds spannend vinden om ze na een aantal jaar weer te zien. Ook al ken je elkaar door en door, is wat Iris Williams denkt als ze haar oude, vertrouwde dorpje weer in rijdt. Sinds het begin van de week had Iris al zin in het feit dat ze al haar oude vrienden weer zou zien. Afgelopen nachten heeft ze uit enthousiasme amper geslapen en kon ze haar geluk niet op zodra ze haar oude roze jurk weer aantrok. Die heeft ze al jaren en ze kan er geen afstand van doen. Haar blonde haar heeft ze zoals ze dat altijd doet bij bijzondere gelegenheden speciaal gekruld en opgestoken. Een nostalgisch gevoel bekruipt haar als ze het kitscherige: *Welkom in Star Falls, de waterval onder de sterren*-bord voorbijrijdt. Het deed eerder veel mensen een beetje denken aan het welbekende Las Vegas-bord. Nu lijkt het eerder een zielige parodie daarop. Al jaren doet de verlichting op het bord het niet meer en de gemeente heeft de hoop grotendeels opgegeven om van het dorp een toeristische attractie te maken. Het enige positieve aan die pogingen is dat de oude binnenstad weer helemaal opgeknaapt is en je bij de stranden rondom het meer niet meer moet uitkijken waar jij je voeten neer moet zetten vanwege gebroken drankflessen. De toeristen stroomden toen het dorp nog binnen en wilden allemaal een blik opvangen van de zogenoemde *waterval onder de sterren* en 's avonds nog een keer de sterren bewonderen in het oude observatorium, dat er tegenwoordig maar al te sneu bijstaat. Dat bedenkt ze zich als ze er langsrijdt. Geel met zwart lint omringt het observatorium tegenwoordig en wordt aangevuld met verboden toegang-bordjes. Nu staat het observatorium bekend als een plek waar tieners illegale feestjes houden en als een plek die vaak door geliefden wordt gebruikt als ze wat alleen-tijd willen.*

De februariregen klettert op de voorruit en terwijl Elton John vanuit de radio zit te blèren, komt ze aan bij het restaurantje. Het vaste stekje waar ze eerder als tieners altijd al zaten en die hen ook nog steeds dierbaar is. Iris herinnert zich nog de middagen die ze daar na school altijd spenderen, klagend over ouders, docenten en andere leeftijdsgenoten. Volgens haar berekeningen hebben zij en haar vrienden de tent in hun tienerjaren wel voor zo goed als tweeduizend dollar gesponsord.

Ze wil in eerste instantie voor het restaurant parkeren, maar tevergeefs komt ze erachter dat het daar helemaal vol staat. Zoiets heeft ze in al die jaren nog nooit gezien. De straat besluit ze uit te rijden, waar ze zonder iets te raken haar auto soepel keert en een eindje verderop parkeert. Nu ze stilstaat en haar ruitenwissers uitstaan, heeft Iris opeens door hoe hard het buiten regent. Met een diepe zucht kijkt ze rond haar auto op zoek naar iets wat ze als paraplu kan gebruiken, maar helaas is er niets wat ze die rol kan toeschrijven. Ze is een klein beetje teleurgesteld in haarzelf dat ze alles eerst naar het hotel heeft gebracht, haar geordendheid zorgt er in zeker mate weer voor dat er iets niet helemaal goed gaat. Iris vermant zich en met een looppas rent ze naar de deur het restaurant in. Waar ze tot haar verbazing erachter komt dat ze er als eerste is, maar nou is ze ook een half uur te vroeg.

Aan de andere kant van het dorp maakt Solomon Delucci zich klaar voor de avond. Hij heeft een van zijn beste smokings aangedaan en hij hangt met een sigaret op de lip boven zijn juwelenkistje, eigenlijk een oud sigarendoosje. Hij zoekt zijn ring op. Een gouden ring, ingelegd met een grote rode steen die hij een aantal jaren terug van zijn tante Donna heeft gekregen. De ring is voor nu nog onvindbaar, hij klikt een keer met zijn tong en zoekt in zijn kantoor verder. In zijn pennenbakje en archiefkast ligt hij niet en zijn stemming wordt er niet beter op als hij in de badkamer gaat kijken. Waar hij snel de grote lades bij de gootsteen opentrekt en een snelle blik werpt in zijn zo goed als lege medicijnkastje. Geïrriteerd loopt hij zijn slaapkamer in en trekt hij de lades van zijn nachtkastje open. Zijn irritatie verdwijnt als sneeuw voor de zon zodra hij weer de woonkamer binnen komt lopen en zijn ring om een van de vingers van een wit stenen beeldje ziet.

Het is een uitgemergelde hand die een bijna opgebrande sigaret tussen zijn wijs- en middelvinger klemmt. Voor een aantal weken terug heeft hij het op een veiling gekocht waar het kunstwerk de creatieve en mor-

bide naam *een kankerpatients laatste sigaret* droeg. Het was gemaakt door een voor Solomon onbekende kunstenaar, maar hij had gelijk wel door dat de beste man helemaal zijn smaak is. Hij vond het beeld zo eigenaardig dat hij het wel moest kopen en het een prominente plek op zijn salontafel kreeg.

Snel doet hij hem om en bekijkt hij de klok. Inmiddels is hij met al deze verloren tijd al een kwartier te laat, maar zijn vrienden kennende is hij waarschijnlijk niet de enige. Dat hoopt hij tenminste. Solomon kijkt voor hij de deur uitstapt vlug in de spiegel en ziet zijn donkere ogen, het enige goede wat hij van zijn vader heeft geërfd, zoals hij altijd zegt. De twinkeling in zijn ogen heeft hij al maanden niet gezien en het lijkt voor hem alsof hij naar een oude bekende kijkt in plaats van naar zichzelf. Die gedachte schudt hij van zich af zodra hij vanuit de deur zowat gelijk zijn auto instapt. Vanaf zijn lange oprijlaan rijdt hij de weg op richting het restaurant.

Een minuut of vijf later komt Solomon bij het restaurant aan. Kijkend naar zijn horloge bedenkt hij dat er misschien nog een sigaret gerookt kan worden voordat hij officieel gezien veel te laat is.

Zijn nicotineverslaving is een bijproduct van iets wat hij terug in Italië al deed, het stelen van sigaretten van zijn oudere broer. Iets wat als hij er nu naar terug kijkt erg kleinzerig is, maar het was een soort wraak voor het grotendeels miserabel maken van zijn jeugd. Solomon zag dat zijn broers sigaretten veel voor hem waard waren en was voor jonge Solomon één plus één twee. Vaak hield hij ze voor een week vast voordat hij ze weggooide en werden ze dan door een ander familielid, vermoedelijk een van zijn zussen, weer uit de vuilnisbak gevist. Wat volgens de jonge jongen al helemaal niet de bedoeling was. Vervolgens besloot hij ze netjes opgestapeld onder zijn bed te verstoppen.

Toen de stapel iets te groot werd, in zijn herinnering waren het ongeveer dertig pakjes en het grootste deel van de sigaretten zo droog was als zijn lelijke, oudere zus, besloot hij dat het misschien wel eens het proberen waard was. Het zou immers wel lekker moeten zijn, aangezien het grootste gedeelte van zijn gezin dezelfde gewoonte had. De grootste uitdaging van zijn nieuwste hobby was niet het aan sigaretten komen. Dat ging jarenlang erg probleemloos, maar ervoor zorgen dat zijn ouders er niet achter kwamen. Bijna al zijn oudere broers en zussen delen deze gewoonte met hem en daar hebben zijn ouders niet wakker van gelegen of een probleem van gemaakt. Hij wist echter zeker dat er een hoop trammelant zou komen als het bekend wordt dat hij het ook doet. Op een of andere manier werd Solomon van jongs af aan altijd als het grootste stuk uitschot van zijn familie bestempeld. Dat uitte zijn familie